

บทที่ 4

วิเคราะห์หลักความลับ และแนวทางคุ้มครองรักษาความลับของอนุญาโตตุลาการในประเทศไทย

ตามที่ได้นำเสนอไว้ในบทที่ 3 เกี่ยวกับขอบเขตในการกำหนดหลักความลับของการอนุญาโตตุลาการ และได้้นำเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศด้วย ในบทนี้ผู้เขียนได้ศึกษาถึงแนวความคิดในเรื่องจริยธรรมในการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการ ซึ่งเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับการอนุญาโตตุลาการตั้งแต่เริ่มต้นมีการเสนอข้อพิพาทให้อนุญาโตตุลาการพิจารณา จนกระทั่งมีคำวินิจฉัยชี้ขาด วิเคราะห์หลักความลับและแนวทางคุ้มครองความลับของอนุญาโตตุลาการในทางแพ่ง ทางอาญา และทางจริยธรรมในประเทศไทย รวมทั้งเสนอแนวความคิดโดยสังเขปในเรื่องเอกลักษณ์ของพยานที่จะไม่ต้องตอบคำถามในเรื่องที่จะเป็นการเปิดเผยความลับของการอนุญาโตตุลาการไว้ในบทนี้

4.1 แนวความคิดเรื่องจริยธรรมในการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการ

การระงับข้อพิพาทโดยการอนุญาโตตุลาการ ซึ่งเป็นการระงับข้อพิพาทโดยการสมัครใจ (Consensual Process) เป็นการสมัครใจของคู่กรณีพิพาทในการระงับข้อพิพาทของตน แต่ทั้งนี้วิธีการของการอนุญาโตตุลาการไม่ใช่ไม่มีแบบพิธีเสียดาย โดยท่านอาจารย์สม อินทร์พยุง ได้เคยกล่าวอ้างไว้ว่า วิธีการของอนุญาโตตุลาการมี Formality มาก เป็นวิธีการในการหาข้อเท็จจริง และต้องระวังให้ทั้งสองฝ่ายได้รับการพิจารณาโดยชอบธรรม และศาลมีโอกาสตรวจสอบอีกด้วยการไม่ระวังในการให้ความเป็นธรรม อาจเป็นเหตุให้คำชี้ขาดถูกทำลาย เคยมีผู้ลือว่าอนุญาโตตุลาการในคดีเป็น “Litigation without Wigs” หรือในอดีตตั้งแต่สมัยทิวเดอร์ในประเทศอังกฤษ เคยมีคำใช้เรียกอนุญาโตตุลาการว่าเป็นสุภาพบุรุษที่ไม่เกี่ยวข้อง (Indifferent Gentlemen) (พิชัยศักดิ์ ทรายางกูร, 2540: 98) หรืออาจหมายถึงผู้ที่ไม่มีส่วนได้เสีย และเป็นกลางในการระงับข้อพิพาทนั่นเอง

แนวความคิดเรื่องจริยธรรมในการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการมีความเกี่ยวข้องกับการอนุญาโตตุลาการตั้งแต่เริ่มต้นมีการเสนอข้อพิพาทให้อนุญาโตตุลาการ จนกระทั่งมีคำวินิจฉัยชี้ขาดเสร็จสิ้น ซึ่งบุคคลที่เกี่ยวข้องในการอนุญาโตตุลาการทั้งหมด ได้แก่ คู่กรณีพิพาทอนุญาโตตุลาการ ทนายความ พยานในคดี ตลอดจนเจ้าหน้าที่ของสถาบัน ย่อมต้องคำนึงถึงหลักจริยธรรมในการดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการ โดยสามารถแบ่งพิจารณาได้จากสถานะของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการดังนี้

4.1.1 คู่กรณีพิพาท

การระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการจะเกิดขึ้นได้ก็แต่โดยอาศัยสัญญาระหว่างคู่กรณี ซึ่งหลักทั่วไปของสัญญาคือ คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายต้องแสดงเจตนาด้วยความสมัครใจ และเจตนาที่แสดงออกนั้นตรงกัน และเป็นที่ยอมรับกัน ในหลายประเทศว่าเจตนาในการทำสัญญาอนุญาโตตุลาการนั้นต้องแสดงออกโดยชัดแจ้ง ไม่ใช่โดยปริยาย

เมื่อมีข้อพิพาทเกิดขึ้น และเข้าสู่การระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการ กระบวนพิจารณาจะเปิดโอกาสให้คู่พิพาททั้งสองฝ่ายแสดงข้อเรียกร้อง และข้อต่อสู้ พร้อมทั้งนำพยานบุคคล หรือพยานเอกสารมาสืบพินิจให้อนุญาโตตุลาการทราบถึงข้อเท็จจริงต่าง ๆ ซึ่งข้อพิพาทในการอนุญาโตตุลาการ โดยส่วนใหญ่จะเป็นข้อพิพาททางธุรกิจ ซึ่งจะมีข้อเท็จจริง และข้อมูลต่าง ๆ ที่คู่พิพาทแต่ละฝ่ายได้นำเสนอในกระบวนพิจารณา ข้อมูลเหล่านี้คู่กรณีพิพาทแต่ละฝ่ายย่อมต้องการรักษาให้เป็นความลับ เนื่องจากเจ้าของข้อมูลย่อมมีส่วนได้เสียในข้อมูลนั้น อาจมีผลกระทบต่อชื่อเสียง ความเชื่อถือในทางธุรกิจการค้า และเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ในทางอุตสาหกรรม และพาณิชย์กรรมที่เจ้าของข้อมูลจำเป็นต้องการรักษาคุ้มครองให้เป็นความลับอยู่เสมอ ดังนั้นในกระบวนพิจารณาโดยวิธีการอนุญาโตตุลาการ เป็นกระบวนการระงับข้อพิพาทที่ได้รับความไว้วางใจ และเชื่อถือว่าสามารถรักษาความลับในทางการค้า ทางธุรกิจได้เป็นอย่างดี คู่กรณีพิพาทแต่ละฝ่ายควรต้องคำนึงถึงหลักในการเคารพสิทธิซึ่งกันและกัน โดยไม่นำข้อมูลที่ได้รับรู้จากการดำเนินกระบวนพิจารณาออกไปก่อความเสียหาย หรือทำให้อีกฝ่ายหนึ่งเสื่อมเสียชื่อเสียง ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าหลักจริยธรรมในการเคารพสิทธิซึ่งกันและกันระหว่างคู่กรณีพิพาทเป็นสิ่งที่สำคัญในแง่ของศีลธรรม ความถูกต้องที่คู่กรณีพิพาทแต่ละฝ่ายควรคำนึงถึงอย่างยิ่ง

4.1.2 อนุญาโตตุลาการ

อนุญาโตตุลาการเป็นเรื่องของความสมัครใจที่จะตกลงกันทำสัญญาให้ระงับข้อพิพาทโดยการอนุญาโตตุลาการ นอกจากจะมีลักษณะของสัญญาแล้ว ยังมีลักษณะของกระบวนพิจารณาในทางวินิจฉัยและตัดสินข้อพิพาทอยู่ด้วย (Judicial Character) และการดำเนินกระบวนพิจารณาในทางอนุญาโตตุลาการนั้นไม่สามารถแยกเด็ดขาดจากศาลได้ เพราะอนุญาโตตุลาการนั้นไม่ใช่พนักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐ ความแตกต่างประการหนึ่งคือ อนุญาโตตุลาการไม่ใช่บุคคลที่ได้รับแต่งตั้งขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่ในการพิจารณาและชี้ขาดข้อพิพาทเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นการเฉพาะ นอกจากนั้นการดำเนินกระบวนพิจารณาตัดสินของอนุญาโตตุลาการก็ไม่ได้เคร่งครัดอยู่กับกฎหมายวิธีพิจารณาความเหมือนอย่างศาล แต่เป็นไปตามที่คู่กรณีจะตกลงกัน หรือตามที่อนุญาโตตุลาการจะ

เห็นสมควร โดยคำนึงถึงหลักแห่งความยุติธรรม หลักจริยธรรม การดำเนินกระบวนการพิจารณาของ อนุญาโตตุลาการจึงยืดหยุ่นกว่าศาล อนุญาโตตุลาการอาจไม่ใช่ นักกฎหมาย แต่อาจเป็นพ่อค้าหรือ บุคคลอื่นใดที่คู่กรณีเชื่อถือ (วุฒิพงษ์ เวชยานนท์, 2540: 121)

จากการที่อนุญาโตตุลาการทำหน้าที่คล้าย ๆ กิ่งตุลาการทำหน้าที่ตัดสินข้อพิพาททำนอง เดียวกับผู้พิพากษา หน้าที่สำคัญอันเป็นหน้าที่ในทางจริยธรรม คือ การประสาทความยุติธรรมแก่ คู่กรณีพิพาท ซึ่งต้องปฏิบัติด้วยความซื่อสัตย์สุจริตเที่ยงธรรม ถูกต้องตามกฎหมาย และนิติประเพณี ทั้งต้องแสดงให้เห็นเป็นที่ประจักษ์แก่คู่กรณีพิพาทว่าได้ปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ครบถ้วน ซึ่งการไม่ ปฏิบัติอาจเป็นเหตุแห่งการคัดค้านอนุญาโตตุลาการได้ และการที่อนุญาโตตุลาการพึงยึดถือปฏิบัติ ตามหลักจริยธรรมในการดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยอนุญาโตตุลาการจะเป็นการรักษาเกียรติภูมิ ของอนุญาโตตุลาการให้ได้รับความเชื่อถือไว้วางใจตลอดไป ซึ่งจากสถานะของอนุญาโตตุลาการ เองทำให้อนุญาโตตุลาการต้องมีจริยธรรมในการประกอบวิชาชีพเป็นเครื่องนำทาง และต้อง เคร่งครัด ระมัดระวังในการประกอบวิชาชีพยิ่งกว่าบุคคลทั่วไป

แนวความคิดหลักจริยธรรมของอนุญาโตตุลาการควรต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เนื่องจาก ได้รับความไว้วางใจอย่างสูงจากคู่กรณีพิพาทให้เป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทเสมือนเป็นตุลาการ โดยเฉพาะในเรื่องการรักษาความลับอันได้รับรู้จากการดำเนินกระบวนการพิจารณา ซึ่งในเรื่องนี้ผู้เขียน เห็นว่าครอบคลุมถึงเรื่องใด ๆ ที่อนุญาโตตุลาการได้รับรู้เกี่ยวกับข้อพิพาท เกี่ยวกับตัวคู่กรณีพิพาท โดยอาจไม่ได้รับรู้จากการดำเนินกระบวนการพิจารณา รับรู้มาโดยทางอื่น แต่ด้วยจริยธรรมของ อนุญาโตตุลาการแล้ว จึงไม่ควรเปิดเผย เนื่องจากอาจกระทบต่อสิทธิ ชื่อเสียงของคู่กรณีพิพาท และ อาจมีผลกระทบต่อรูปคดีด้วย

เมื่อบุคคลที่ได้รับการทาบทามให้เป็นอนุญาโตตุลาการ ต้องรักษาความลับใด ๆ ที่ตนได้มา จากการทาบทามนั้น ซึ่งเป็นแนวความคิดหนึ่งที่กำหนดไว้ให้เป็นจริยธรรมในเรื่องการรักษา ความลับ ผลบังคับต่อบุคคลที่ถูกทาบทาม หากผู้ถูกทาบทามยังไม่ได้เป็นอนุญาโตตุลาการ ในคดี สภาพบังคับของอนุญาโตตุลาการกับผู้ที่เปิดเผยยังไม่มีผลผูกพันในเชิงสัญญา หากจะบังคับกันได้ ก็คงเป็นเพียงบทบังคับภายในระหว่างอนุญาโตตุลาการที่ขึ้นทะเบียนไว้กับทางสถาบันเท่านั้น เนื่องจากสถาบันย่อมมีอำนาจที่จะออกระเบียบข้อบังคับใด เพื่อให้การอนุญาโตตุลาการที่อยู่ภายใต้ ความควบคุมดูแลของสถาบันเป็นไปในแนวทางเดียวกันได้ แต่ไม่อาจใช้บังคับกับอนุญาโตตุลาการ ของสถาบันอื่น หรืออนุญาโตตุลาการที่ไม่ใช่สถาบัน

สำหรับการพิจารณาคดีในการอนุญาตตุลาการ เพื่อให้การรักษาความลับเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะคดีเกี่ยวกับความลับทางการค้า อนุญาตตุลาการควรเคร่งครัดในการพิจารณาคดีแบบลับ (Trial and Hearing in camera) โดยการพิจารณาแบบลับนี้ อนุญาตตุลาการสามารถดำเนินการจำกัดการรับรู้ของผู้ไม่มีส่วนได้เสีย เพราะเมื่อจำกัดการรับรู้แล้วก็ทำให้โอกาสการนำไปใช้ลดน้อยลง เพราะฉะนั้นจึงเป็นการจำกัดการใช้ไปด้วย (เกรียงศักดิ์ อุรุพงษ์พิศาล, 2543:181)

นอกจากนั้นผู้เขียนเห็นว่าบรรดาสรพเอกสารหรือข้อมูลที่เป็นความลับ ควรมีการประทับตรารับเอกสารด้วยคำว่า “Confidential” ไว้ที่เอกสารหรือข้อมูล และมีการจัดเก็บไว้โดยวิธีพิเศษ ที่แตกต่างจากเอกสารทั่วไป ตลอดจนเมื่อคดีเสร็จสิ้น เอกสารและข้อมูลทั้งหมดจะต้องส่งคืนให้คู่กรณีพิพาทซึ่งเป็นเจ้าของความลับเมื่อเสร็จการพิจารณาคดีเรียบร้อยแล้ว (เกรียงศักดิ์ อุรุพงษ์พิศาล, 2543:181)

4.1.3 หมายความ

หมายความเป็นบุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งจากคู่กรณีพิพาทให้ดำเนินการในกระบวนการพิจารณาโดยอนุญาตตุลาการ และมีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาใด ๆ แทนคู่ความได้ตามสมควร สถานะของหมายความจึงเป็นตัวแทนของคู่กรณีพิพาทในการดำเนินการต่าง ๆ ซึ่งในบางคดี คู่กรณีพิพาทอาจไม่เคยเข้าร่วมการดำเนินกระบวนการพิจารณาเลยก็ได้ โดยมอบอำนาจให้หมายความเป็นผู้ดำเนินการแทน ซึ่งโดยหลักแล้วหมายความมีหน้าที่ในทางจริยธรรม 3 ประการคือ

ประการแรก หน้าที่ต่อคู่กรณีพิพาท ซึ่งเป็นตัวการที่จะกระทำการแทนด้วยความซื่อสัตย์สุจริต จงรักภักดี และรักษาความลับของลูกความไม่นำไปเปิดเผยโดยไม่ได้รับอนุญาต

ประการที่สอง หน้าที่ต่ออนุญาตตุลาการที่จะต้องให้ความเคารพและปฏิบัติตามคำสั่ง

ประการที่สาม หน้าที่ต่อผู้อื่นที่จะไม่เอาเปรียบกัน

หน้าที่ในการรักษาความลับของหมายความเป็นหน้าที่ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการอนุญาตตุลาการด้วย การรักษาความลับของลูกความของคนที่เป็นตัวการ ตลอดจนรักษาความลับที่เป็นข้อมูลที่ได้รับรู้จากการดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยอนุญาตตุลาการเป็นจริยธรรมที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับหมายความ ซึ่งหมายความนอกจากจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายควบคุมมรรยาทซึ่งเรียกว่าข้อบังคับว่าด้วยมรรยาทหมายความแล้ว หมายความต้องปฏิบัติตามหลักจริยธรรมของนักกฎหมาย และจารีตประเพณีที่พึงมีซึ่งถือเป็นข้อพึงปฏิบัติของหมายความอีกด้วย

ด้วยเหตุผลที่ว่าวิชาชีพทนายความเป็นวิชาชีพที่เกี่ยวกับความบริสุทธิ์ยุติธรรมของบ้านเมือง ความทุกข์ยากของประชาชน และความถูกต้องเป็นธรรมของบุคคลที่อยู่ร่วมกันในสังคม ทนายความจึงต้องใช้ความรู้คู่กับคุณธรรมด้วย การใช้ความรู้ไปในทางแสวงหาประโยชน์หรือทรัพย์สินใส่ตนแต่เพียงอย่างเดียว เช่น นำความลับที่ได้รับรู้มาออกเปิดเผยเพื่อแลกกับผลประโยชน์ตอบแทน ถือว่าเป็นการประกอบวิชาชีพที่ยังไม่ถึงพร้อมด้วยอุดมการณ์ของนักกฎหมายอย่างแท้จริง เมื่อแนวความคิดในเรื่องจริยธรรมของทนายความเป็นไปในทางรักษาความยุติธรรมตรงกับแนวความคิดของอนุญาโตตุลาการ และศาลแล้ว คดีของทนายความจะประสบความสำเร็จตามที่ตนได้ให้คำแนะนำไว้กับลูกความเสมอ เมื่อทนายความปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ชื่อเสียง เกียรติคุณของทนายความก็จะเป็นที่รับรู้ของประชาชนโดยทั่วไป และนั่นคือความสำเร็จในวิชาชีพของทนายความอย่างแท้จริง ผู้เขียนเห็นว่าผู้ประกอบการวิชาชีพทนายความที่จะประสบความสำเร็จในการทำงานนั้น จะต้องใช้ความรู้คู่คุณธรรมและมีจริยธรรมนำวิชาชีพของตนเสมอ

4.1.4 พยานบุคคลในคดี

ในการระงับข้อพิพาท โดยอนุญาโตตุลาการ เปิดโอกาสให้คู่กรณีพิพาทสามารถนำพยานหลักฐานมาเสนอต่ออนุญาโตตุลาการเพื่อแสดงถึงข้อเท็จจริงต่าง ๆ ได้ โดยอาจนำพยานบุคคล หรือพยานเอกสารมาเสนอก็ได้ ในส่วนของการนำพยานบุคคลเข้ามาเพื่อเบิกความ พยานบุคคลนั้นต้องทราบความจริงในพฤติการณ์แห่งคดี ดังนั้นข้อมูลต่าง ๆ ที่พยานบุคคลได้นำมาเปิดเผยในการดำเนินกระบวนการพิจารณานั้น พยานบุคคลควรต้องเก็บรักษาให้เป็นความลับ ไม่นำไปเปิดเผยโดยไม่ได้รับอนุญาต เนื่องจากข้อมูลต่าง ๆ ที่พยานบุคคลได้เบิกความจะมีผลต่อการแพ้ชนะของคดี นอกจากนี้ยังอาจกระทบต่อชื่อเสียง สิทธิ และสถานะทางธุรกิจการค้าของคู่กรณีพิพาทได้ด้วย

ในแนวทางปฏิบัติของการอนุญาโตตุลาการเมื่อมีการนำพยานบุคคลเข้าเบิกความ พยานบุคคลดังกล่าวต้องปฎิญาณตนก่อนการเบิกความว่าจะให้การตามความสัตย์จริงทุกประการ แต่มิได้มีการกล่าวถึงประเด็นในการรักษาข้อมูลให้เป็นความลับ ไม่นำไปเปิดเผย ซึ่งแนวความคิดในเรื่องการรักษาข้อมูลทางคดีของคู่กรณีพิพาทเป็นหลักในทางจริยธรรมที่พยานบุคคลควรต้องคำนึงถึงและยึดถือปฏิบัติ โดยคู่กรณีพิพาทซึ่งเป็นฝ่ายที่นำพยานบุคคลมาเบิกความควรต้องแจ้งถึงหลักการและวัตถุประสงค์ของการอนุญาโตตุลาการ ให้พยานบุคคลทราบ ซึ่งการสืบพยานในกระบวนการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการเป็นการพิจารณาลับอยู่แล้ว

4.1.5 เจ้าหน้าที่ของสถาบัน

การเป็นเจ้าหน้าที่ของสถาบันอนุญาโตตุลาการ ก็คือเป็นผู้มีหน้าที่ในการช่วยเหลือในการดำเนินการต่าง ๆ ตลอดจนให้คำแนะนำเพื่อให้การระงับข้อพิพาทสามารถกระทำได้โดยสะดวก จนกระทั่งเสร็จสิ้น ดังนั้นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของสถาบันก็เป็นการกระทำโดยมีหน้าที่ ซึ่งเจ้าหน้าที่ของสถาบันมีหลายสาขาวิชาชีพ เช่น นักกฎหมาย นักบัญชี นักการ เป็นต้น ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้ซึ่งจะเข้าร่วมในการดำเนินกระบวนการพิจารณาด้วย โดยเป็นผู้ที่ให้ความสะดวก และให้คำแนะนำต่าง ๆ เกี่ยวกับการระงับข้อพิพาท ก็คือนิติกร ซึ่งเป็นนักกฎหมาย แต่ทั้งนี้เจ้าหน้าที่ในตำแหน่งอื่น ๆ แม้มิได้เข้าร่วมการดำเนินกระบวนการพิจารณาด้วยก็ต้องมีหน้าที่ในการเก็บรักษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกระบวนการให้เป็นความลับ โดยการดำเนินกระบวนการโดยอนุญาโตตุลาการกระทำเป็นความลับอยู่แล้ว (วุฒิพงษ์ เวชยานนท์, 2540: 127)

เจ้าหน้าที่ของสถาบันซึ่งอยู่ในสถานะเป็นผู้อำนวยความสะดวก และให้คำแนะนำเกี่ยวกับการระงับข้อพิพาทย่อมได้รับความไว้วางใจจากคู่กรณีพิพาท ทนายความ อนุญาโตตุลาการ ตลอดจนบุคคลที่มาติดต่อประสานงานด้วย ดังนั้นเจ้าหน้าที่ของสถาบันควรต้องมีคุณลักษณะที่สำคัญสี่ประการกล่าวคือ (ชานินทร์ กรัยวิเชียร, 2533: 7-9 ถอดความเป็นภาษาไทยโดย สถิตย์ เล็ง ไชสง, 2542:77)

ประการแรก มีศักดิ์ศรี ซึ่งหมายถึงความสุจริต ซื่อตรง ควรแก่การไว้วางใจ และความหนักแน่นที่จะต้องเป็นผู้มีศักดิ์ศรีอย่างสมบูรณ์

ประการที่สอง มีความกล้า ในการประกอบวิชาชีพต้องมี โนธรรมของตนเอง ไม่เอนลู่ไปตามสถานการณ์ ควรซื่อสัตย์ต่อตนเอง มีความกล้าที่จะกระทำตามที่มโนธรรมของตนบงการให้ปฏิบัติ

ประการที่สาม มีความรอบคอบ ซึ่งการทำงานที่สำคัญ และได้รับความไว้วางใจจะสัมฤทธิ์ผลไปไม่ได้หากมิได้มีการเตรียมการให้รอบคอบ การอนุญาโตตุลาการทุกขั้นตอนต้องกระทำอย่างรอบคอบระมัดระวังหากมองข้ามหรือพลั้งเผลออาจทำให้งานติดขัด และเสียความยุติธรรมได้

ประการที่สี่ มีสามัญสำนึก ซึ่งนักปรัชญาชาวฝรั่งเศส คือท่านวอลแตร์ ได้กล่าวไว้ว่า “สามัญสำนึกนั้นไม่ใช่เรื่องสามัญ” (ชานินทร์ กรัยวิเชียร, 2533: 7-9 ถอดความเป็นภาษาไทยโดย สถิตย์ เล็ง ไชสง, 2542:77) คำกล่าวนี้ก็ยังเป็นความจริงอยู่จนบัดนี้ หากปฏิบัติหน้าที่โดยขาดสามัญสำนึกแล้ว การงานทุกประการก็ยากที่จะสำเร็จด้วยดีได้

4.2 วิเคราะห์หลักความลับและแนวทางคุ้มครองความลับของอนุญาโตตุลาการในทางแพ่ง

สำหรับความรับผิดชอบทางแพ่งในกรณีที่ทางอนุญาโตตุลาการได้เปิดเผยความลับในการอนุญาโตตุลาการ อนุญาโตตุลาการต้องรับผิดชอบต่อกู้กรณีพิพาท หากการเปิดเผยความลับเป็นที่เสียหายต่อกู้กรณีพิพาท แต่อย่างไรก็ตามคู่กรณีจะต้องมีภาระในการพิสูจน์ว่าสิ่งที่ปกปิดไว้เป็นความลับ กล่าวคือ มีคุณค่า เป็นสิ่งที่ต้องปกปิด และมีการหวงกันเอาไว้ กรณีที่ผิดสัญญา ซึ่งการผิดสัญญาเกิดขึ้นได้ทั้งกรณีที่มีสัญญาตกลงกันไว้ในเรื่องของการรักษาความลับระหว่างอนุญาโตตุลาการ และคู่กรณีที่แต่งตั้งตน หรือคู่กรณีทั้งหมดที่ตกลงไว้อย่างชัดเจนสำหรับประเด็นข้อตกลงในการรักษาความลับของคู่กรณีพิพาทในสัญญาแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการ หากอนุญาโตตุลาการไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงโดยนำความลับไปเปิดเผยถือว่าเป็นการผิดสัญญาโดยตรง

นอกจากนี้ถึงแม้ว่าสัญญาแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการไม่ได้ระบุภาระหน้าที่ในการรักษาความลับในการอนุญาโตตุลาการเอาไว้ในสัญญาอย่างชัดเจนก็ดี แต่ควรต้องถือเอาโดยตรงตามลักษณะหน้าที่อนุญาโตตุลาการที่มีต่อกู้กรณีพิพาท และระบบการอนุญาโตตุลาการ เพราะอนุญาโตตุลาการกับคู่กรณีพิพาทในการอนุญาโตตุลาการมีลักษณะของความสัมพันธ์ที่ต้องกระทำต่อกันตามหลักของความไว้วางใจที่อนุญาโตตุลาการพึงจะต้องรักษาความลับในการอนุญาโตตุลาการเอาไว้ และเป็นการคุ้มครองตลอดจนสร้างความไว้วางใจต่อกู้กรณีพิพาทในกระบวนการเปิดเผยความลับ และพยานหลักฐานต่าง ๆ ในกระบวนการสืบพยานของการอนุญาโตตุลาการ

ในเรื่องที่เกี่ยวกับการรักษาความลับของอนุญาโตตุลาการไม่ได้มีบัญญัติไว้อย่างชัดเจน แต่อย่างไรก็ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ.2545 ได้กำหนดความรับผิดชอบของอนุญาโตตุลาการไว้ทั้งความผิดทางแพ่ง และทางอาญาในมาตรา 23 ดังนี้

มาตรา 23 “อนุญาโตตุลาการไม่ต้องรับผิดชอบทางแพ่งในการกระทำตามหน้าที่ในฐานะอนุญาโตตุลาการ เว้นแต่จะกระทำโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงทำให้คู่พิพาทฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียหาย

อนุญาโตตุลาการผู้ใด เรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเอง หรือผู้อื่น โดยมีขอบเพื่อกระทำการ หรือไม่กระทำการอย่างใดในหน้าที่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดให้ ขอให้ หรือรับว่าจะให้ทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดแก่นุญาโตตุลาการเพื่อจูงใจให้กระทำการ ไม่กระทำการหรือประวิงการกระทำการอันมิชอบด้วยหน้าที่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ตามมาตรา 23 ดังกล่าวนี้นี้เป็นการวางหลักให้อนุญาโตตุลาการได้รับความคุ้มครองจากความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ของตน กล่าวคือ ระบุว่าตามปกติอนุญาโตตุลาการไม่ต้องรับผิดชอบทางแพ่งหากปฏิบัติหน้าที่โดยถูกต้อง และไม่ต้องรับผิดชอบทางอาญา หากไม่มีการกระทำที่ไม่ถูกต้อง แต่จะรับผิดชอบในทางแพ่งต่อเมื่อกระทำหน้าที่โดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง และรับผิดชอบในทางอาญาต่อเมื่อมีการกระทำในลักษณะเรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สิน หรือผลประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ และกำหนดความรับผิดชอบสำหรับบุคคลที่ให้ หรือรับว่าจะให้ประโยชน์แก่นุญาโตตุลาการด้วย

การกำหนดความรับผิดชอบทางแพ่งตามบทบัญญัติมาตรา 23 นี้ มีความแตกต่างจะเรื่องความรับผิดชอบละเมิดมาตรา 420 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่บัญญัติว่าบุคคลจะต้องรับผิดชอบตามหลักกฎหมายละเมิดก็ต่อเมื่อกระทำการใดอันเป็นการล่วงสิทธิของผู้อื่นโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อ และก่อความเสียหายจึงต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายจากการกระทำนั้น แต่มาตรา 23 นี้มีลักษณะเช่นเดียวกับความรับผิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐในทางแพ่งตามมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่รัฐ พ.ศ.2539 ที่บัญญัติไว้ในทำนองเดียวกันว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องรับผิดชอบในทางแพ่งก็ต่อเมื่อกระทำโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง และทำให้รัฐเสียหายซึ่งอาจเป็นเพราะอนุญาโตตุลาการปฏิบัติหน้าที่คล้ายกับเจ้าหน้าที่รัฐแม้จะไม่ได้เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐก็ตาม เพราะการตัดสินใจขาดข้อพิพาทมีลักษณะเป็นกึ่งตุลาการ

ในกรณีการรักษาความลับในการอนุญาโตตุลาการนั้น หากมีการกระทำผิดของอนุญาโตตุลาการเกิดขึ้น มีข้อพิจารณาว่าจะสามารถปรับใช้มาตรา 23 กับกรณีดังกล่าวนี้ได้หรือไม่ ตามความคิดเห็นของผู้เขียนนั้นเห็นว่า การนำมาตรา 23 แห่งพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาปรับใช้เป็นสิ่งที่มีความยุ่งยากในการตีความลักษณะของการกระทำที่ไม่รักษาความลับให้เข้ากับตัวบทกฎหมาย ต้องมีการพิสูจน์ว่าได้กระทำไปโดยเป็นการ โดยหน้าที่อันเป็นการจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือไม่ ซึ่งอาจมีกรณีที่สามารถอาศัยการตีความ หรือช่องทางกฎหมายในการหลุดพ้นจากความรับผิดได้ อีกทั้งการรักษาความลับเป็นเรื่องสำคัญ เป็นหลักการพื้นฐานของการอนุญาโตตุลาการ และเป็นวัตถุประสงค์หลักด้วย การกำหนดบทบัญญัติที่ชัดเจนในเรื่องการรักษาความลับจึงมีความสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่ง

4.3 วิเคราะห์หลักความลับและแนวทางคุ้มครองความลับของอนุญาโตตุลาการในทางอาญา

ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 323 กำหนดว่า “ผู้ใดล่วงรู้ หรือ ได้มาซึ่งความลับของผู้อื่น โดยเหตุที่เป็นเจ้าพนักงานที่มีหน้าที่โดยเหตุที่ประกอบอาชีพเป็นแพทย์ เกษัตริกร คนจำหน่ายยา นางผดุงครรภ์ ผู้พยาบาล นักบวช หมอความ ทนายความ หรือผู้สอบบัญชี หรือโดยเหตุที่เป็นผู้ช่วยในการประกอบอาชีพนั้นแล้วเปิดเผยความลับนั้นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ.....”

ตามบทบัญญัตินี้หมอความ ผู้มีอาชีพในทางกฎหมาย เช่น ให้คำปรึกษาแนะนำ แม้ในขณะที่เปิดเผยความลับ มิได้เป็นบุคคลผู้ประกอบอาชีพ แต่เคยเป็น และรู้ความลับมาโดยเหตุที่ได้ประกอบอาชีพก็เป็นความผิดตามมาตรา นี้ (เกรียงศักดิ์ อุรุพงษ์พิศาล, 2543: 177)

การล่วงรู้หรือได้มา หมายความว่า ความถึง รู้ความลับที่มีอยู่แล้ว ไม่ใช่คิดค้นพบเองซึ่งสิ่งที่คนอื่นพบ และปกปิดไว้ เช่น สูตรผสมยาบางอย่าง เป็นต้น ความผิดตามมาตรา นี้จึงเป็นความผิดเฉพาะตัวบุคคล การรู้ความลับต้องรู้มาโดยเหตุที่เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ หรือโดยเหตุที่ประกอบอาชีพดังกล่าว อาชีพ คือ การกระทำเป็นกิจธุระในการดำรงชีพ ไม่จำกัดว่าต้องทำเพื่อประโยชน์ตอบแทนต่างกับการค้าซึ่งกระทำเพื่อกำไร ความลับของผู้อื่นหมายความว่าถึงข้อเท็จจริง หรือวิธีการที่ไม่เป็นที่ประจักษ์แก่บุคคลทั่วไป และเป็นสิ่งที่เจ้าของประสงค์จะปกปิดเพื่อกิจการส่วนตัวของเจ้าของเจ้าของความลับ จึงแล้วแต่ข้อเท็จจริงว่าเจ้าของต้องการปกปิดหรือไม่ การปกปิดอาจปกปิดเฉพาะคนอื่นนอกจากคนที่รู้ความลับนั้นในวงจำกัด ถ้าเป็นสิ่งที่รู้กันโดยทั่วไปแล้วก็ไม่เป็นความลับ (เกรียงศักดิ์ อุรุพงษ์พิศาล, 2543: 178)

ผู้เขียนขอตั้งข้อสังเกต จากการศึกษาพบว่าความผิดในมาตรานี้เป็นเรื่องของการเปิดเผยความลับที่ได้มาในหน้าที่ หรือจากอาชีพซึ่งองค์ประกอบภายนอกของความผิดฐานนี้ คือการเปิดเผยความลับของผู้อื่น ที่ผู้กระทำได้ล่วงรู้ หรือได้มาโดยเหตุที่ตนเป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ ข้อที่ควรจะต้องสังเกต คือ ผู้กระทำความผิดนี้กฎหมายจำกัดเฉพาะบุคคลที่มีหน้าที่ หรืออาชีพ หรือวิชาชีพที่กฎหมายระบุไว้เท่านั้น ไม่รวมถึงอนุญาโตตุลาการที่เป็นวิชาชีพที่ต้องอาศัยทักษะความชำนาญด้วย เป็นการกำหนดประเภทความลับไว้กว้างรวมถึงความลับทางการค้าด้วย

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 324 กำหนดว่า “ผู้ใดโดยเหตุที่ตนมีตำแหน่งหน้าที่วิชาชีพอันเป็นที่ไว้วางใจ ล่วงรู้ หรือ ได้มาซึ่งความลับของผู้อื่นเกี่ยวกับการอุตสาหกรรม การ

ค้นพบ หรือการนิมิตวิทยาศาสตร์ เปิดเผยหรือใช้ความลับเพื่อประโยชน์ของตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ”

ตามบทบัญญัติในมาตรานี้กำหนดผู้กระทำเป็นผู้มีตำแหน่งหน้าที่ วิชาชีพ หรืออาชีพอันเป็นที่ไว้วางใจ และรู้ความลับ โดยเหตุนั้น ตำแหน่งหน้าที่ไม่จำกัดเฉพาะเจ้าพนักงานจึงอาจเป็นเจ้าพนักงาน หรือผู้อื่นที่มีหน้าที่โดยกฎหมายหรือโดยสัญญาก็ได้ วิชาชีพหมายถึง อาชีพที่ต้องใช้ความรู้พิเศษ อาชีพอันเป็นที่ไว้วางใจ หมายถึงระหว่างผู้กระทำกับเจ้าของความลับ อาชีพหมายความว่า การประกอบกิจการเป็นธุระในการดำรงชีวิต ไม่จำเป็นต้องกระทำเพื่อหาประโยชน์ (เกรียงศักดิ์ อุรุพงษ์พิศาล, 2543: 179)

สำหรับความผิดตามมาตรา 324 องค์ประกอบความผิดในส่วนของผู้กระทำความผิด ผู้กระทำความผิดตามมาตรา 324 นี้ได้แก่ ผู้มีตำแหน่งหน้าที่ วิชาชีพ หรืออาชีพอันเป็นที่ไว้วางใจ และรู้ความลับ โดยเหตุนี้ ซึ่งตำแหน่งหน้าที่ไม่จำกัดเฉพาะเจ้าพนักงาน จึงอาจเป็นพนักงานหรือผู้อื่นที่มีหน้าที่โดยกฎหมายหรือโดยสัญญาได้

มาตรา 324 แห่งประมวลกฎหมายอาญาได้กำหนดบุคคลผู้กระทำความผิดเอาไว้กว้างกว่าในมาตรา 323 ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า ความผิดตามมาตรา 324 นี้หมายรวมถึงอนุญาโตตุลาการผู้มีความผูกพันกับคู่กรณีพิพาทในเชิงสัญญาด้วย แต่อย่างไรก็ตามเพื่อให้เกิดความชัดเจนในการพิสูจน์ความผิด ในสัญญาแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการ คู่กรณีอาจกำหนดภาระหน้าที่ในการรักษาความลับเอาไว้ให้ชัดเจนหรือกำหนดให้อนุญาโตตุลาการต้องปฏิบัติตามจริยธรรมของอนุญาโตตุลาการตามข้อบังคับกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยจริยธรรมอนุญาโตตุลาการ สถาบันอนุญาโตตุลาการ กระทรวงยุติธรรม ก็อาจเพียงพอซึ่งข้อบังคับกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยจริยธรรมอนุญาโตตุลาการ สถาบันอนุญาโตตุลาการได้กำหนดภาระหน้าที่ในการรักษาความลับของการอนุญาโตตุลาการไว้ด้วย

4.4 วิเคราะห์หลักความลับและแนวทางคุ้มครองความลับของอนุญาโตตุลาการในทางจริยธรรม

หลักการรักษาความลับของอนุญาโตตุลาการในประเทศไทย มิได้กำหนดเป็นบทกฎหมาย บังคับให้อนุญาโตตุลาการต้องกระทำ และไม่มีบทบัญญัติกำหนดเป็นบทลงโทษไว้แต่อย่างใด อย่างไรก็ตามกฎหมายไทยได้กำหนดเป็นหลักจริยธรรมที่อนุญาโตตุลาการพึงกระทำไว้ดังจะ ได้ศึกษาดังต่อไปนี้

ตามประมวลจริยธรรมของอนุญาโตตุลาการตามข้อบังคับกระทรวงยุติธรรม ว่าด้วยจริยธรรมของอนุญาโตตุลาการ สถาบันอนุญาโตตุลาการ กระทรวงยุติธรรม เรื่องของจริยธรรมเป็นหลักสำคัญประการหนึ่ง ความสำคัญของจริยธรรมมิใช่สำคัญเพียงเพราะเป็นหลักซึ่งรองรับการปฏิบัติหน้าที่ และการดำรงตนในวิชาชีพของอนุญาโตตุลาการหรือวิชาชีพกฎหมายเท่านั้น แต่ยังเป็นหลักการสำคัญในการดำรงชีวิตและการประกอบสัมมาชีพทุก ๆ ประเภทด้วย

คำว่า “จริยธรรม” มีส่วนคล้ายกับ “จรรยาบรรณ” ซึ่งจรรยาบรรณหมายถึง “ประมวลความประพฤติที่ผู้ประกอบอาชีพการงานแต่ละอย่างกำหนดขึ้น เพื่อรักษาส่งเสริมเกียรติคุณ ชื่อเสียง และสถานะของสมาชิก ซึ่งจะช่วยควบคุมและส่งเสริมมาตรฐาน และความมีจริยธรรมของผู้ประกอบอาชีพได้อีกทางหนึ่ง” (ผศ.ฉลอง มาปริดา, 2537:33)

ในส่วนของจรรยาบรรณอาจมีขึ้นหรือใช้ในนามของ “ประมวลจริยธรรม” หรือ Code of Ethics ในหลาย ๆ สถาบัน ซึ่งอาจกระทำได้โดยมิได้เป็นความผิดคดีร้ายแต่ประการใด

“จริย” หมายถึง ความประพฤติหรือกริยาที่ควรประพฤติ

“ธรรม” หมายถึง คุณงามความดี

เมื่อรวมความหมายถึง ความดีงามที่ควรประพฤติ ซึ่งเป็นความเชื่อ และศรัทธาร่วมกัน ในระบบค่านิยมของคนในสังคมซึ่งบุคคลถูกขัดเกลาทั้ง โดยทางตรง และทางอ้อม โดยในสภาพแต่เดิม การขัดเกลาในเรื่องความเชื่อความศรัทธามิได้เขียนเป็นข้อบังคับให้สมาชิกทุกคนต้องปฏิบัติตาม โดยเมื่อนำบรรทัดฐานนั้น ๆ มาบัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษรจึงกลายเป็นจรรยาบรรณ

สำหรับหน้าที่ทางจริยธรรมของอนุญาโตตุลาการได้ระบุเอาไว้ทั้งหมด 51 ข้อ แบ่งออกเป็น 9 หมวด โดยจริยธรรมในเรื่องการรักษาความลับของอนุญาโตตุลาการอยู่ในหมวด 8 ข้อ 45 – 47 ดังนี้

ข้อ 45 อนุญาโตตุลาการอยู่ในฐานะเป็นที่ไว้วางใจของกลุ่มกรณี ดังนั้นไม่ว่าเวลาใด จะต้องนำข้อมูลอันเป็นความลับที่ได้มาระหว่างการพิจารณาไปใช้เพื่อแสวงหาผลประโยชน์สำหรับตนเอง หรือเพื่อให้เป็นทางเสียประโยชน์แก่ผู้อื่น

ข้อ 46 เว้นแต่คู่กรณีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น หรือข้อกำหนดอนุญาตดูแลการ หรือกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น อนุญาตดูแลการจะต้องเก็บรักษาข้อมูลทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการพิจารณา และคำชี้ขาดไว้เป็นความลับ

ข้อ 47 อนุญาตดูแลการจะบอกกล่าวให้ผู้ใดทราบถึงคำชี้ขาดล่วงหน้า ก่อนที่จะส่งให้แก่คู่ความไม่ได้ ในกรณีที่มิใช่อุญาตดูแลการมากกว่าหนึ่งคนอนุญาตดูแลการคนใดคนหนึ่งจะบอกกล่าวให้ผู้ใดทราบถึงแนวการวินิจฉัยของตน หรือของอนุญาตดูแลการไม่ได้ไม่ว่าในเวลาใด

หลังจากได้ทำคำชี้ขาดแล้ว อนุญาตดูแลการไม่ควรให้มีกระบวนการพิจารณาใด ๆ ต่อไปอีก เว้นแต่จะเป็นกระบวนการที่ได้กำหนดไว้โดยกฎหมาย

ในเรื่องจริยธรรมตามข้อบังคับกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยอนุญาตดูแลการ ได้บัญญัติไว้ในเรื่องการสืบพยานดังนี้

ข้อ 22 (4) การสืบพยานจะต้องกระทำการดำเนินกระบวนการลับ หมายความว่าด้วยการพิจารณาต้องพิจารณาลับ และข้อ 29 วรรคสาม อนุญาตดูแลการจะเปิดเผยคำชี้ขาดต่อสาธารณชนไม่ได้ เว้นแต่คู่กรณียินยอม เป็นจริยธรรมที่สำคัญข้อหนึ่งซึ่งอนุญาตดูแลการต้องปฏิบัติ ตรงกันข้ามกับวิธีพิจารณาของศาลที่จะต้องกระทำโดยเปิดเผย

โดยสรุปแล้วจริยธรรมของอนุญาตดูแลการในการรักษาความลับตามกฎหมายไทยนั้น ใช้บังคับโดยพฤตินัยกับอนุญาตดูแลการที่ขึ้นทะเบียนไว้กับสถาบันอนุญาตดูแลการ เนื่องจากสถาบันมีอำนาจที่จะออกระเบียบข้อบังคับใด เพื่อให้การอนุญาตดูแลการที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของสถาบันเป็นไปในแนวทางเดียวกันได้ โดยมีมาตรการภายในขึ้นบัญชีดำ (Black listed) เอาไว้ แต่ไม่อาจจะใช้บังคับกับอนุญาตดูแลการของสถาบันอื่นได้ เช่น ของสภาหอการค้าไทย เว้นแต่คู่ความตกลงกันให้นำเอาข้อบังคับของสถาบันอนุญาตดูแลการ ไปใช้บังคับในฐานะเป็น Applicable Rules ก็ย่อมเป็นไปตามข้อตกลงของคู่กรณี

ดังนั้นหากปล่อยให้เรื่องการรักษาความลับเป็นเพียงบทบาทในเชิงวัตถุประสงค์ของวิธีการเท่านั้น ย่อมเป็นการยากลำบากที่จะกล่าวได้ว่าการอนุญาตดูแลการมีปรัชญาในการรักษาความลับเป็นที่ตั้ง ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าแม้จะมีการจัดทำข้อบังคับกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยจริยธรรมของอนุญาตดูแลการ สถาบันอนุญาตดูแลการ กระทรวงยุติธรรมแล้ว แต่โดยหลักไม่มีสภาพบังคับ

โดยตัวของมันเอง เพราะเป็นเพียงหน้าที่ในทางจริยธรรม เป็นผลทางศีลธรรม จึงควรมีการบัญญัติ
หลักความลับของการอนุญาตใตตุลาการให้ชัดเจนเป็นกฎหมาย